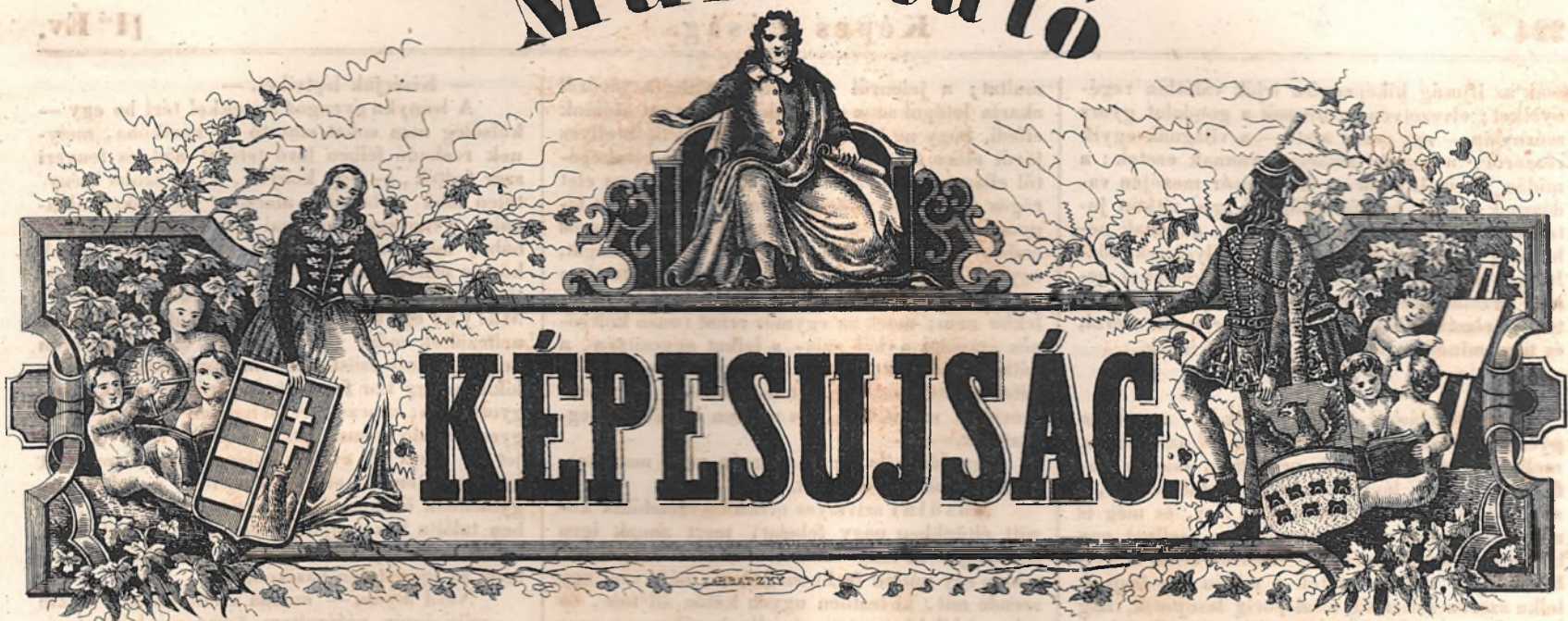

Mulattató

28^{dik} szám.]

Megjelenik minden szombaton két egész három hasábos nyomtatú íven.

KASSÁN, Augustus 5^{kén} 1848.

Előfizetési ár helyben féltre 6 fr., postán borítékban 6 fr. 24 kr. p. p.

[1^ő Év.

Lapunk iránya változván, szükség eziránt tisztelt előfizetőinket s olvasóinkat figyelmeztetni, hogy t. i. a politikai rész ezután lapunkból ki lévén zárva körébe tartozand mindennemű elbeszélés, történeti földirati rajzok, művészet, fölfödözés, humoristikai jegyzetek, napi események, rejtvények s a t. Ábráink választásában s kiállításában vezérlendek a tökély és kellem elvei.

Egyébiránt hatalmunkon kívül álló körülmények miatt lapunk három számmal elkésvén, előfizetőink kegyes türelme után van szerencsénk nyilvánítani és ígérni, hogy e hiány függelékek által pontosan pótolva leend.

Szives dolgozótársainkat ezutánra is felkérjük készitendő czikjeik beküldésére.

János ausztriai fhg, némethon főkörmányzója.

János főherczeg kitünő egyéniség korban ugyan jól előhaladva, de nem megtörve, sőt mondhatni erőteljesen s hévvel gyakorolja a vadászatot s megmássza ifjúkint most is a legmagasb hegyeket. Belátását és meggondoltságát dicséri mindenki, kinek alkalma volt őt közelebről megismerni. Nem csak a fűvészet s természettudományokban bír, mint némellyek vélik, hanem más tudományokból is, minő a hadügy történetészet. Szokásaiban igénytelensége s egyszerűsége ismeretes. Ki őt Gaszteinban az az ideget oly igen erősítő csodaforrású Vadonfürdőben, hol nyaranta igen szivesen mulat, látta inkább falusi embernek mint főherczegnek tartotta volna. Ez okból magyarázható az őszinte öröm, mellyet most minden német érez, s mellyet megjelenésekor Frankfurtban tisztelgés helyett őszintén nyilvánított. Képzelnünk tehát minő mindennapi szivességgel fogadja el, minden levalázódás nélküli erőtetést, mellőzve a „minden szentek” nicszájában a kádár czél által neki ajánlott ezüst serleget kiürítés végett. midőn az ajánló ezen szavakat irányzá hozzá: ez

az a pohár, mellyből az országigazgatónak atyja II. Leopold, és fivére II. Ferencz is ittak. S azt átvéven némethon és Frankfurt boldogságáért

metek új életökre, hogy a polgár országigazgató a nagyszerű kivilágítás megszemlélése végett a városbiróval együtt egy szekérben ülve indult ki 600 személyre készül a lakoma, mellyel szándék megtisztelni az új igazgatót.

János fhg nemes foglalkodásokkal töltött életében 66 őszének néz elibe, s méltán szedi gyümölcsét a kiérdemlett évszaknak és pályának, mellyen hogy a jelenkor igényei szerint haladott, bizonyítja elválasztatása.

Morganati (balkézerei) házasságban él egy Steierhoni postamester leányával Brandhofen bárónővel, házasságuk gyümölcse egy fiu, kinek a császár Meran gróf nevet jelölt ki.

Julcsa.

(Történeti beszély.)

Irta: Nyári Mihály.

Sokan vannak az életben, kik a szerelem virágát az érzelmekre fogékony ifju korban letörni elmulasztották; sokan vannak: kik az ifju kort túl élven, azon gyengéd érzés, mellyel néha a nők iránt viseltetünk, kebelökben soha sem lángolt fel; s az illyenek rendszeren azon véleményben léteznünk; miként a lapok hasábjaira nyomott, szerencsés, avagy szerencsétlen szerelmi történetet ábrázoló sorok a költ-

János ausztriai főherczeg némethon főkörmányzója.

kiürítette — Az erre ütött örömszaj tulhaladta a harangok kongását. Reményekkel telének a né-

tőknek merő eszme szüleményei. —
Vannak esetek: midőn a regényírók csupán

csak az ifjuság kiképzésére írják valótlan regényeket; elvezetvén az olvasót a gondolat gyors szárnyain — egy perc alatt — a világnak egyik részéről, a másik részére; vannak esetek: a midőn az írók a társas élet kopár mezőjén vadásznak, s ha bár fáradságaik igen ritkán jutalmaztatnak üdvös eseményekkel, akadnak néha még is olyan jelenetekre, melyeknek közlésével olvasóit gyönyörködteti, a kebleket nesmes érzelmekre hevíti, tájt, s népeket esmértet, és elszámálhatatlan célokat törekszik elérni, és nem mindég valótlan regényeket írnak.

Tapasztalásból tudjuk: miként a nőnem gyenge keblében hamarabb fellángol azon érzés, mellyet szerelemnek nevezünk, mint a férfiakéban; a nő lángolóbban, határtalanabban, s szenvedélyesebben szeret mint a férj, és még is néha csudálnunk kell azon erőt, a mellyet egy hölgy a sors legkeményebb csapásai ellen idegeiből kifejt; vannak esetek a midőn egy férjnek lelke szerencsétlenség által porig lesújtatik, míg egy nő ugyan anyyi szerencsétlenség ellen határozottan megküzd; vannak esetek: a midőn egy nő az élet tengerén viharok, és szélvész között evez egy kis gondolán, míg a szélvész által felzavart hullámokon ide, s tova ringattatva eljut szerencsésen a parthoz, és ki száll sájkájából, vissza tekint a zajgó tengerre, csudálja: hogy onnét — a hol roppant nagyságu gályák, s ezerek veszték el — megküzdve a mindent össze dúló viharok elemeivel megszabadulhatott, és áldja a gondviselést, melly lépteit vezérelte; vannak esetek: midőn egy nő e nagy világ terén szerte — szét hányatva, vándorlásai között egy reutegeg, s mértföldre terjedő erdőségbe jut, s azon vonzó erővel bíró feneketlen mélységet, melly századok óta már ezereket ragadott be büszhödt léggel töltött odujába, elkerüli, kijut a rengetegségből, s vissza tér honába hol ölelő karok fogadják; és ismét áldja a gondviselést, melly vándorlásai között életét megmen-tette. Vannak igen-igen sok esetek. — Szolgáljanak e sorok történeti beszélyem rövid előzményül. —

1.

El ti komor képek az enyészet néma... ölébe

Azon helyen, hol 1526ik évben — August 29én — II. Lajos magyar királyon győzedelmeskedett a török, terül el róna síkságon az ősz duna hullámai mellett Mohács, csergedez a gyász emlékü Cselyye patak a kigyozó Duna zajongó habjaiba ömölve. —

El ti komor képek, mellyek az anyyi vérszen keresztül uszott magyar nemzetnek gyászos multjait ábrázoljátok! El ti komor képletek, mellyek a multak gyászos emlékét idézitek vissza elmeinkbe! —

1630 évben bátran, s csekély zörejjel folydogált még Cselyye vize, kivéve ha a beomlott partok akadályoztatták meg folyását, s a Pécsre vezető országúton elrobogó szekerek halhatóbb zörgései haladták tul csendes zörejét; de már a következő évben egy molnár legény, keresztül utazván e tájon, látta: miként a víz mennyiség elegendő egy keréknek elhajtására, fensőbbi engedelem következtében, a folyam derekán egy malmot épített, mellyet csak hamar működésbe bocsátott.

János molnár nem tartozott azok sorába, kiknek az idők viszontagságai fürteit megfehérítették, arcát, s homlokát sűrű redőkbe vonták. Ifju volt ő testben, és lélekben, férfias pir futkosott nap barnította arcán, bátorság tünt ki fényesen ragyogó szeméből, termete, s izmos karjai rendkéli erőt árultak el. Csak 20 éves volt.

Négy évig vesztegett ő magányban barátok, s gondviselő nélkül embereket is csak akkor látthatott, midőn elelmi szereket vásárlandó a városba elutazott, avagy midőn a gabonával lakjába érkezett egyének által zavartatott meg csendében.

Vannak percek az ember életében a midőn méla gondolatokba merülve tárgyalás alá veszi a

multat; a jelenről nem elmelkedik; a jövőről akarja letépni azon sűrű hálót, melly azt előlünk elfedi, hogy ne láthassuk; mert ha a titoktellyes jövőt előre meglátbatnók néha annak rémképétől eliszonyodva, lecsatázva, és leküzdve az élet rögs utait, idő előtt fogadna be a rideg sir fagyos karjai közé. — Vannak percek a magányos ember életében, midőn megunván magánosságát, egy oly lényt óhajt birtokába venni, a ki testben ugyan majd különbözni fog tőle, de szív- s lélekbe nem; mert az egymás eránt vonzó kölcsönös érzelem a két szív- s lelket egyesítvén, a vállára nehezült súlyos terheket béke türelessel véle együtt viselendi, komor óráiban vig kedélyével őt megvidítja, és minden bajaiban megosztozik. —

Igy János is véget akarván vetni magánosságának nősilni ohajtott. —

Nősilni szívelyes olvasóim teendőink között éltünkben nagy feladat, mert annak igen sok árny, és fény oldalai vannak. Van eset: midőn egy nőtlen férju megnősül, nőül vesz egy szende nőt, ki testben ugyan külön áll tőle, de szív- s lélekben nem, és ellenkezőleg van ese: a hol anyyi a lélek, a mennyi a test. Van eset: midőn a nő férjét komor óráiban vig kedélyével megvidítja, és viszont van eset: midőn a nő férjét vigóráiban, jelenlétével is elkomorítja. Van eset: midőn nő, és férj egymást gyámolítva, felvedve a vézseket boldogul élnek a szerelem szende karjain, és jó a halál mely egyikét még zsenge korában elragadja s éji homályba rejti, míg a másik is utánna sírba száll örök álmait átszenderülni, s várni azon időt, a mikor kedvesét újra megláthatja. —

János előre látó ember volt, azért a házassággal sietni éppen nem akart; elhatározta: hogy olly némbert vesz nőül, ki őt legalább egy évig hiven szeretendi, kinek tulajdonait egy év alatt a lehetőségig kiesmeri.

Es ez ismét egy nagy feladat volt az ifju molnárnak; mert nem volt ismeretsége, mind azon által azon gondolat villant meg agyában: miként ha még egyszer a városra utazand, azon leánynak szerelmét teszi próbára, kit ott legelőször látand meg. —

2.

Leányt ide... leányt az én ölembé,
Hadd szorítsam két kezemmel keblemre.

Az év négy szaka között leggyönyörűbb a tavasz akkor, midőn a fénylő nap lagymeleg sugarai a mezei növényeket — mintegy varázs erővel — egészen más színbe öltözteti, s megnöveszti; nincs kellemetesebb élvezet annál: midőn ily gyönyörű tavaszi napokon a madarak dalaikat hangoztatják füleinkbe, énekeikkel dícsérvén a Fő valóságot. — A falvak között lakó emberek még napkelte előtt kihajtják barmaikat a mezőre, megszántják a tavaszi földeket, s esve fárattan térnek haza kedveseinek ölelő karjai közé, más napon újra munkára kélnek, bevetik földeiket, várván Isten áldását; — míg magok kapát — ásót emelve hátakon sietnek a szülő hegys közze — bősüretet remélve — szorgalmasan munkálják szőlejeket. — A gazdaasszonyok házi kertjeiket veteményzik be zöldségekkel: hogy a zordon tél beáltával konyháikat azokkal elláthassák; mások ismét baromfi szaporitással foglalkoznak: hogy munkás férjeiknek néha-néha illyesekkel is kedveskedhessenek.

Egy illy kedves tavaszi nap reggelén ment végig Mohács egyik utcáján egy déli természetű, s piros kerek arczu leányka, egy kötésbe font holló fekete hajfürtjei barna kendővel elfátyolozott vállait legyintettek, tagjain ritka redőkbe vont lengeteg szövet folyt le, picin, s mezfíten lábai ritka gyorsasággal haladtak előre, kezével sárgás szövettel leborított tele kosarat emelt; utánna néhány lépésnyire egy kémlelődő férju ballagott kékes nadrág- s dolmányba öltözve, fején pórias pörge kalap jobb kezében bot, és bal kezében szinte egy kosár teli eséllyel; ugy látzott mintha az előtte menő leányka erdeklené.

A férjuában — ha sejtelmünk a valón alapul — János molnárra ismerünk.

— Kisérjük lépteiket. —

A leányka gyengéd léptekkel tért be egy — külsőleg nem sokat mutató — házikóba, mellynek roskadó félben lévő tetőjét nád és tengeri szár fedték, — egy konyha, s egy szoba igénytelen falai tartották, alacson, és kesken ablakain, a rap égető sugárai alig hathattak a szobába, mellynek bútorzatát egy kemény asztal, körüle padok, két ágy, három faszék egészítették ki. E házikónak akkori tulajdonosa Gállfi Mátyás egy tisztos férju volt. Vállaira 62 évek nehezültek már; fejét a lefolyt évek borostyán helyett hosszú ezüst szálakkal borítottak el; homlokát az agg kor felszántván sűrű barázdákat hagyott rajta; ránczos arcát halvány pirosság — és gyengélkedő szemeit ősz szemöldök lepte el. Nejét — kívül 36 éveki boldogul élt — ez előtt két évvel temette el. Gondviselője, s csekély vagyónainak örököse Orzse nevű leánya volt, kiből talála bús napjaiban egyedüli vigasztalását, kit az imént láttunk a városból haza jönni, s betérni az igénytelen házikóba.

Nézd atyám — mondá szelid hangon Orzse — mily ócsón vásároltam össze ma héti eleségünket, mind össze is csak tizenkét réz garast költöttem el.

Jól van kedves gyermekem — válaszolá nyájasan az atya — csak takarékos légy.

Igen atyám. Tevé hozzá engedelmeskedőleg a leány, s egy fordulással eltűnt a szobából. —

E pillanat alatt szelid mosoly vonult el az ősz ajkain, mintha azok e szavakat rebegték volna: kedves gyermekem. Később komoly tekintettel szegezte szemét az ég felé, mintha kérte volna a Mindenhatót: hogy áldja meg őt egy becsületes nővel. —

Igy talála őt a most belépő János molnár, ki az elmúlt perczek alatt az utcán megállván, gondolkodott: mily ürügy alatt esmerkedjen meg az általa figyelemmel kísért leánnyal.

Isten áldja meg kelmedet jó öreg, — szólla a bátorság egyik hangján.

Hozott Isten öcsém, mi járathat vagy? foglalj helyet.

Ugy hallottam: hogy eladó épületfái vannak kelmednek ha megalkudhatunk, megvásárolom azokat. Ez alatt a bájos Orzsi a szobába lépett, s atyja mellé ült.

Rosszul halottad kedves fiam, nekem nincsenek épületfaim, tán eltévesztetted a házat? más hova igazítottak.

Egyenesen e házhoz igazítottak, szólla mektegetődzőleg az öreghez, azonban tüzes szemei a kedves Orzsi kellemetes arcán állapodtak meg.

Édes fiam te tán vidéki vagy? mi a neved? kérde az ősz.

Szarka János a nevem a Cselyye vízen álló malomnak tulajdonosa vagyok.

Milly véletlenül jövök véled ismeretségbe. Eredj kedves leányom — mond az öreg Orzsihez intézve szavait — készíts enni valót, e fiu is itt marad, s együtt falatozunk.

A leány felemelkedett üléséből, s lassú léptekkel kiosont a szobából.

Szép leányka van kelmednek kedves bátyám — mond az ifju. Van e már jegyese?

Voltak már számosan kik a jó lélek kezét kérték tőlem, de nem kérte még olyan, ki azt érdemlené; én egy olyan férjét ohajtok neki, ki őt karjain közül nem ragadja ki, öreg éveimben nem hagy gyámol nélkül. Itt van e lak átadom én neki, át minden vagyónaimat, azon egyszerű feltétel mellett: hogy reám holtomig gondot viseljen. Szóval én neki egy szegény, de lélekben becsületes férjet ohajtok.

Es így leánya a késő időkben is jól emlékezik megkelmedről. Tevé hozzá a molnár.

Kedves pillanat az egy atyának — szólla mindinkább össze ránczosítva homlokát az ősz — midőn felneveli gyermekét, kibocsájtja szárnyai alól e térséges világra, és látja boldogulását...

János mint a fennebbiekből tudjuk azt határozó el: miszerint azon leányt veszi el nőül, ki őt az őszve kelés előtt egy évig hiven szeretendi, és kinek lelki tulajdonait az említett idő alatt a lehetőségig kiesmeri. —

Sokszor megtörténik: hogy az ember higadt elmével elhatározza: miként halkan haladand pályáján, fontolva fog teendőhöz, van azonban pillanat: midőn valamely érzés dulja fel keblét, s — mintegy szellemként — addig nyugtalanítja, míg annak vágyait meggondolatlanul is ki nem elegíti. —

E pillanatban érezte az ifju molnár legelőszőr keblének nyugtalanságát, s ez őt oly mérenyeltre vezérelte, a melyet ha meggondolatlanul, és sietséggel követünk el, sokszor bennünket az élet tengerének legmélyebb ösvényébe taszíthat, honét ki nem uszhatva, sirunkig ott kinlodunk. —

Jó öreg — szolt a molnár határozottan, és ősi szokásosan — adja kelmed nékem leányát, bennem a kívánt férjet találja fel.

Kérésedet eldöntő válasz nem egyedül tőlem függ — szolt néma mosollyal. és örömet sugárzó arcra is, hogy leányának leendő férjét én választom meg, szükséges az ő bele egyezése is.

Itt hirtelen megnyílt a szoba ajtaja Örszi — tűz okozta piros arcal, ételt hozva félig eltakart kezecskeibe — lépett be. Az atya beszédet előtte folytatni nem akarván, nehogy a szende leánykát nyugalmából felzavarja, pedig a csintalan az ajtón által mindenenek kihalgatott.

A molnár — ki a rendes étkektől már rég elszokott — ez útaal igen jó étvágyal falatozott, s az asztalra feltett boros csuporból néha-néha nagyokat hórpentett; hű röviden, és szilárd szerényen szólva: az evést bevégezték, a bor szesz nedve vidámabb kedvre derítette mindkettőjüket; újra beszélgetésbe mélyedtek, s a beszéd folyamat csak akkor szakították félbe, midőn a boros csuprot, újra, és újra ajkaikhoz illesztették.

A hosszas beszélgetés után végre maga mellé szóllította kedves leányát az ősz, átölelte reszkető karjaival karcsú derekát, csokjait hintette szeplőfelen homlokára, és szóra nyíltak meg ajkai:

Im kedves leányom elérkezett talán már az idő, a mely keblemtől örökre elszakaszt, egy más kebelhez csatol melly csupán csak te érted fog dobogni. Im itt van megint egy férfi, a ki kezdetet kéri, hozzád utasítottam, elfogadod e férjednek?

A választást reád bízom kedves atyám. —

A tisztos ősznek szemei könnyet hullatának leánya vállaira, míg a molnár örömmel várt a leány elhatározását. —

Megvoltam győződve — mondá az ősz — kedves gyermekem mindenkor jellemed tisztaságáról, s erántam vonzó gyermeki szeretetedről; de nem hittem soha azt: hogy azon egyénnek megválasztását, kihez szivedet örökre csatolod, egészen reám bizzad. Olly lépés ez leányom — rebegé akadozva — mellyet életedben most először követsz el; e lépés által egy olly valami lényhez kötöd szivedet, mellyet életben, s életben többé el nem hagyatsz; néked kötelességed leendő őt bajaiban segíteni, és viszont nekie kötelessége leendő tegedet segíteni, és vannak igen sok kötelességek, mellyeket egy nő férje eránt, és a férj nője eránt elviselni tartozik, mellyeket később fogsz megérteni. Nem akarom tehát kedves gyermekem, hogy férjedet éppen én válasszam meg. Itt ül egy férfi — tán most látod először — részemről elfogadom vömnek, elfogadod e férjednek?

Elfogadom kedves atyám. Szóla alig halható hangon a leányka.

Jertek hát karjaim közé kedves fiaim, hadd adjam atyaj áldásomat reátok. A mindenható Ur Isten — kinek mindannyian kezeibe vagyunk — terjessze ki hozzátok segélyt nyújtó karjait, hintse reátok s utóditokra az áldást, vezérelje minden lépteiteket, és alakítsa át sziveiteket egyé, hogy így egymásnak válatvetve, a sors elemei ellen könnyebben megküzdhessetek. — Fogadjátok ebbeli áldásomat, egy tileket forron szerető atyai szívtől....

* * *

A történetek után egy hétre Mohács egyik templomában búsan zengett az orgona, az oltár előtt térdelt egy felesketendő pár. Ez Szarka János, és Gállfi Örsze volt.

3.

Kerés ideig tart éltünkben az édes öröm!

Egy évtized hanyatlott át a mennyegzői ünnep óta az enyészet bús ölibe, melly az öreg Gállfi Máttyást sírba temette, s a molnárt örökös nélkül hagyta.

Edes öröm az egy atyának midőn a mellette futkosó magzataiban gyönyörködhetik, de sokkal édesebb pillanat az a szüléknek, midőn ép gyermekeik az ártatlanság bús hangján „kedves atyám kedves anyám“ szavakat hangoztatják füleikbe; milly boldog azon atya, és anya: ki felneveli gyermekeit a nagy korig, s ekkor szárnyaikra bocsájtja, emberekké válnak; milly szerencsétlen atya, és anya azonban az: ki remény dús magzatainak becsületes felnevelésére izadsággal keresett utolsó fillérjét is kiadja, és eléri a teljes kort, és eltérnek a józan út ösvényéről olly büntettek elkövetésére vetemednek, mellyek — fekete könyvekbe jegyeztetve — tudomásul az utókornak is átadatnak; milly boldog azon atya, és anya ki felneveli leányait, kirepíti szárnyai alól átadja egy férjnek, kit a leány híven szeret, s hiveszereteért viszon szeretettel jutalmaztatik, ellenben milly boldogtalan azon atya, és anya, ki felneveli leányait, és önkéntelen is kibujva a nemzői szárnyak alól — néjélvezetet keresve — az elkorcsosulásnak gyálázatos bélyegét ruházzák át magokra.

— János szende nőjével a lefolyt évtized alatt a legboldogabb életet élte; de hiányzott azon lény körülötte, ki őt atyának nevezhette volna, s így meg az atyai örömet nem élvezhette. Ő, és nője gyakran fohászokdottak az égnek urához örökösért, de meg is hallgatván Isten imáikat; Örsze házassága tizenegyedik évében kezdte magát először anyának érezni.

Megszületett az ép leány gyermek, igen de helyette a kegyetlen halál egy édes anyát ragadott el az élők sorából.

Örsze nem volt többé! —

(Folytatjuk.)

TÖK.

Mi volna a világ tők nélkül? — Nem tudom. Talán mennyország, mert legtöbb tő a német Teufel (ördög) gyarából jó (Aachenből). De talán pokol is, mert millió angyalkák, kik tő után élnek, nálok nélkül éhen s nyomorban vesznek el. A szabónő s pipere készítőnőket értem, kiknek szilárd, ártatlanbegyes házisága azonnal ellenkezővé változik, mihelyt kezökből a tőt leteszik. A tő védszellemök — de a haladatlanok, rövidlátásuk mindig élő védszellem atán lesködnek, a házat börtönnek tartják s örvendnek, midőn este már nem kell ülnök. Épen azért maradnak aztán gyakran ülve, czérna- s életfonalukat fáradságosan tovább öltögetik, vagy a könnyelműség tárt macskakarjaiba rohannak, megfedkezvén az alattomban kajánul lesködő éles körmökről, mellyek ellen az erényes nélkülezés tőszurásai csak gyöngye barátságos csikland. Maradjunk a tőnél — szép olvasónőim!

Kiesinyben a tők macskák tigrisek körmeinek késeknek, gyilkoknak, kardoknak, kópjának, lánsáknak s egyéb vérrokononak kisedmássai.

A fegyvergyár borzasztó látványt mutat, merészben bátorságot és öldöklő gondolatokat gerjeszt, a bátortalanban halvány félelmet; de mi a fegyvergyár, egy egész fegyvertár — többolthoz képest! Fegyverekben szikrázó szemekkel lesködnek a férfiviadal furiái, a tőkben — némbéri csintalanság ármányos manói. Mellyek ellen viaskodtok inkább?

Maga a sors is kóttárkodik a tőműves mesterségében s kigúnyolja némberek ravaszságát. Ha kardokkal és gyilkokkal, furkósokkal s korbácsokkal nem méltatlankodhatik, tüzes tőket

gyárt, szurdalja a képzelmet, végre az észlovagot elragadja, mint a durván megsarkantyúzott ló; örült eszméket szurdal ki az agyból, vagy összekarcolja irgalmatlanul lelkiösméretünket.

S mi más a kedves nap, mint egy csomó gombostő? Kérdezzétek meg csak azokat, kik az egyenlítő alatt elmentek, vagy a napszurást megkapták! Vagy kérdezzétek napjaitokat — kérdezzétek szeretőtök tüzes szemeit, vagy nőitek szuró, szikrázó pillantásait — valamennyi szenvedélyeket kérdezzétek sorban, s ha sziveitökbe nem fúrodnak be mindig tőhegyek, úgy nincs szivetek! —

A tők némbereknek legveszélyesebb fegyvereik, kivált, ha mérgesek.

Némellykor nem fojthattam el a kárörvendő mosolyt, midőn észrevevém, hogy ezen kis jobbágyok, kik úgy nyomatnak, hogy gyakran fejüket vesztik el, fellázadtak és saját urnéjok ellen véres merényletet követtek el; t. i. midőn elszöktek, alsó szoknyáikban buvácsot játszottak s csintalanul szúrták a gyöngéded bőrt.

En azért mosolyogtam olly kárörvendve, mivel azon piczi vakmerők sokszor oda vannak utasítva, hogy férfiak után nézelődjenek, kik ujaikat égessék meg. Egy fiatal ember — talán vén is, de ennek ugy köll — fiatal hölgyeinknél, kik jelen korunkban mindig betegeskedők, örömet szerepel orvost con amore s ép olly örömet követi Mephisto ingerlő tanácsát: „átkarolja csipeinél, hogy lássa. milly szorosan légyen befűzve“ — aztán hihetőleg feljebb nyúl, hogy az üteret tapints meg... s a szíven minden esetre első kézből meritheti az ember ezen tudományt — hirtelen, mintha csalán közé nyúlt volna, rántja vissza kezét — megkarcolta magát. Gyakran ugyan még bizonytalan marad, vajlon a betegő lelkiüsmérete tolt előre olly hosszú tőket, vagy talán gombostők voltak... azonban minden esetre némelly némbéri mell s némelly némbéri szív igen veszélyes tőpárna, egy „Noli me tangere“, az az, „Ne nyúlj hozzám, egyéb ha férjem léssz!“

Támadjuk meg most már a varrótőket, a némberek és szabók tulajdonát. Hozzá tartozik ugyan még az olló is, de minden megtámadás a körülmetélő ollóra rőfősáruüzlet bírálata alá tartozhatnék.

Varrótők szilárd nyárspolgárok! Mindkét füles test az életben csak némaszerepet játszik, minden fonalat, mihelyt nem igen görömba, türelmesen hagyják magukba húzni s gépileg oda tolni, hol a fonalat akarjuk. Az ő netalántáni ellenszegülő szurdalásainak elejét veszik felülről gyűszűvel. Varrótők szótlan titoknokok, szorgalmasak és szőfogadók, ügyesek, de fejetlenek, mi hamar megtompulnak, töredékennyek lesznek, hivataluktól fölmentetnek, nyugalmaztatnak s elhajítatnak. Varrótők szabók... Megállj! Szabókra olly bosszús vagyok, hogy egész mesterségöket észre nem vétetni szeretném. Évekig mint a gyermek örvendtem a legujabb divatnak, varrás nélküli kabátnak. En mostani divatos öltőnyeinknek hiányos összetételéről egész tartatlanságukban meggyőződve vagyok. Kabát, nadrág, mellény, csizma... minden minek varrása van, mindig tekintet nélkül újra s újra fejledező főrekvést nyilvánít a tagok szabad mozgása után, holott igen conservatívnek kellene lennie. Pedig az lehetne, ha a szabók is azok lennének. Ezen varrás nélkülség a tizenkilencedik század leleményének minden tekintetben remekműve lenne — mellyben most minden rossz varrások felpattanni akarnak. De ezen varrás nélkülség gazdasági, műipari s orvosi tekintetben — milly fontos! S hát még politikus tekintetben! O mi lenne kedves honunk, ha illy varrás nélküli kabátot viselne! Korának legnagyobb szabója s tőhőse Napoleon volt. Ő egész világnak mértéket vett s kardokkal és szuronyokkal varta össze a királyságokat. De rossz czérnát vett ahoz — a varrások szét pattantak mint a glaccékeztük.

Mindennek, ki világfájdalomban szenved, ajánlom a tőköt. Ritkán van a lyuk úgy szétszakadozva, hogy az ügyes kéz ismét be nem

Peschiera lövöldöztetése.

A pápai seregek távozása Vicencából.

Bréa tábornok és Mangin segédtszte meggyilkolása a fontainbleani torlasz fölkelői által.

Tengeri szolgálatot pótló szabad úszó testület.

Helyesen uraim! csak tovább is így. E szerint a jövő létén már a vízben gyakorolhatjuk magunkat.

öltögethetni. Tanuljatok csak az asszonyoktól, ők értenek ahhoz! A rokonok összeháborodnak, az asszony közbeveti magát. A legsimább fonalat húzza be sima tőjébe, a kibékülés rózsaviaszával megsimítja s nem sokára ismét egy szív egy lélek az egész rokonság. — „Asszonyom, kénytelenek vagyunk férjét hivata ából elbocsátani, mivel az haszonvetetlen, álnok egyén.“ Ne tegyék azt! könyörög csalogányhangon a nő s öltögetőtűvel ide s tova jár, s ha nem sikerül a nőnek, sikerül bizonyosan — szép leányának. Más nap bókot csapnak egymásnak az ellenségek mint „becsületes emberek.“ Ezer hasonló történeteket mutat a mindennapi élet, csak szemeink legyenek látni s füleink hallani. —

Egy csinos hölgyecske gondolkozva nézi erszényét. Az erszény üres, a könnyelműség lyukat csinált rajta s a szép pénz észrevehetlenül kiesett belőle. Nézd csak, imhol kacsingat szemüvegét át egy linom kövezetrontó arszlán, pipe-rőz — a csinos hölgyecske a gazdag ifjú körül húzogattja el fonalait s erszénye — megtelt.

Öltögetők nekem sima testőrtiszteknek látszanak, kik egy őszinte vendéglőlány közelében vagy téli szállásokon fekszenek. Kevés idő múlva beöltögetik száját kiket bajúsz-, gyöngéd szívét pedig selyem szerelemfonalakkal. Ah, mi nincs minden tárva egy fiatal özvegynél! A férj halála annyit széttépett, a nyílt szív anyji sebből vérzik, hogy valóban a sima testőrtiszt tartozik ahhoz, mind ezt illő módon ismét beöltögetni!

Az öltögetőtő férctőtő vé lesz sebész kezében, midőn az párvialoknál a szétszagotott becsületet ismét összeférczeli.

Egyébiránt gyűlölöm a férctőket, mivel igen emlékeztetnek az ügyirásokra s pörökre.

A képmutatók is gyalázatosan visszaélnék velek; hogy az ostobaságra még több ostobaságot; s a vén s locska-fecske asszonyok, hogy mindenkire rágalomíratot férczeljenek. A rágalmazók nyelveik fércztők sátn gyárbélyegével.

Ártatlanabbak, de még sem arcztani fontosság nélküliek a mellőők. A divatnak ugyan igen alávetették, mindazáltal a birtokos izlésére mutatnak, az izlés pedig igen meghítt barátja minden többi tulajdonoknak.

Az eredeti egyszerű tőtől a pompás broche-tőig olly fokozat van, mint a szunyogtól az aranyserényű oroszánig, vagy — ha az állatország természetstóriája nem tetszik, mert abban mindenféle gyanus barmok s vadállatok találtnak, melyeknek meghítt barátsága épen nem lenne hizelgő — s azon angyalfecskekéig, melyeket nem egy ábrándozó lyánka mellén csintalanul mosolyogni láttam. Vallyon egy illy angyalfecske talán saját képzeményezett arczképet mutassa, azt nem bátorodom elhatározni, mivel, mind mondják, a tulajdonképeni csintalan a nyakszírtén ülne. Ellenben a hiu hölgyek saját, szerelmesek kegyenceik, nők... férjeik s gyöngéded anyák gyermekeik képét viselik. Hiszen valaha divat volt, mellen egész családcsoportokat viselni. Kellemesebben mosolyognak epekedő szépek mellen az aranyszáru virágok. O, ki a virágnyelvet érti, az olvashat szívökben is. Hány nefelejt látszik p. o. a férfiakra kiáltani: könyörülj rajtam! Emlékezzél meg rólam! Ah, ha milly nagyon, ha milly bánatosan könyörögnek is egész életen át ezen epedő kék szemecskék, még is vigasztalhatlan feledékenységben homályosulnak el. A hervadozó szépek kis nefelejtseik s biborrózsáik mai érséketlen időbeu nem igen akarják már magukhoz húzni a röpöső lepkéket, most talán egy jó nagy tele erszény legvonzóbb mellék lenne. A szerencse ezen hájoló napraforgókon kapva kapnának a mi arszlánaink. Rideglegényeken többnyire vad arabeskeket s jól bezárt téhelyeket vettem észre, melyeknek vétkes titkait itt feszegetni nem akarjuk. A házasulando jelöltek mellőiknek közönségesen horgony, kereszt és szív alakja van — ők horgonyaikat kereszt és keserűség után is kivetik. — Szeleburdik s ringyártók gyakran aranylantal vagy kintornával (kifünnőbb lenne a kintorna szekrény) diszelgnek. — Gazdag világem-

berei gyémántokat viselnek, mert gyémántok a kemény üveget metszik. Ha gyémántok kacsingatnak reátok, szép olvasóném — meg ne metszessétek magatokat! — Szerelmesek hajfűtöt viselnek mellőjükben, de gyakran meg esik: hogy a hajfűtöt elvesztik, s az elveszett helyett mást tesznek be. Mások a kigyót mint örök szerelem jelképét választják maguknak, de: az övvel, a fátýollal kettészakad a szép álmom. A nő minélelőbb maga lesz kigyó s a férj tő, mindketten szurdalják egymást s a sárkánynyali ezen viaskodás gyakori képét mutatja a — házasságnak.

De a divatban levő mellők további elősorolása helyett bátor vagyok egy új neműt ajánlani. Egy tetszeskedő, szeretetre méltó emlékeztető herczeg-kisasszonyka, sok legyet nyársalt fel tőkre, sorba állította azokat s királyilag örvendett nyomoruságos eviczkeléseiken. Mit csinál itt fenséged? kérdező a komorná? Ej no, alattvalóimmal játszom... ej nem, hiszen kisasszony volt — szeretőimmal! Ugye, kecses olvasóim, azok pikant mellők lennének? — Miattam vehetnek legyek helyett bögyölyöket, poszméheket, lepkéket s cserebogarakat, csak — engem ne! —

Hajtőkrol csak keveset akarok szólni, mert elég sokszor haját találtam bennök. Hajtők gyalázatos árulók. Alig kapott meg az ember valami szép angyalt fejénél fogva s azt lelkesen összecsókolgatta — ime belép dörögve a mamá s kétségbeeső pillantással mutat a megszökött s földön heverő hajtőkre. Ha pedig mamá helyett az orgyilkos szomszédnő talált megjelenni, akkor a kis vigjáték pletykával végződik, s pedig a szerepelt személyekre nézve nem igen hizelgővel. Ha pedig épen a férj úr toppan be, ó akkor a fekete hajtők mint fecsegő rendőrkémi apró ördögök ötlenek szemébe és semmi sem természetesebb, hanem hogy aztán dühében megvakul. — A hajtőkkel feltűzött koszoru ártatlanság galambfészke. Lányok, őrizzék azt a férfiak kezeitől, különben a galambok kiröpülnek s a hajtők elárlanak.

Unalom ellen a legunalmasabb eszközt és szép kezek legrútább foglatatosságát képezik a fatális kötőtők. Háztartásnál szükségesek lehetnek; de ha a hölgyek nyilvános helyeken, hangversenyekben s a t. kötőerszényöket előveszik, s a disztelen, gyakran régi fekvéstől piszkos harisnyákat talán elvezik? — korántsem! még néhány hangversenyekben kell azoknak diszteni s a szorgalmas hölgyeknek, ha nem is fejökre, legalább kezeikre fénykört árasztani.

Még rosszabbul járnak a fűzötűk, mert itt már komoly szót kell emelnem. Érzékeny szépeinknek szépség iránti érzelmök gonosz billicekben fekszik, a némbéri test nemes, tökéletes alakjáról minden fogalmaikat azon egyetlen szűkkeblű szóban fejezik ki: darázsderék! Ők ön magukon gyakorolják a leggyalázatosabb állatkinzást, mert az emberi ész és disztan borzad ezen kényszeretől s a művészet búsan fordul el a régi görög szépségtelj ezen elcsufításától. A divatbábuk kinevetik kínaiak lábaitat gyermekcipőbe szorítják, a mi szépeink örömet járnak ugyan nagy lábakon, de azért kegyetlenül összeszorítják bordáikat, úgy hogy az életműszer legnemesebb részei eltörpülnek s az isten átka Mózes I. 3, 16. legnagyobb iszonyúságban beteljesedik, hogy a göröcsök, szélhűdés vagy aszkor végre végetvet a kinzott szív vérengző szemeinek — hogy öngyilkosok s a legbárgyubb divat nem szánt áldozataivá lesznek. Számptalan fűzötűk a fuladozó szépség gyilkosozközeivé lettek; számptalan anyák temetőben gyászolják leányaik hiúságát s számptalan leányok átkozzák mint nyomorultak anyáik hiúságát!

Egészen ártatlan természetűek a horgotők, s azért nem is fogunk soká horgacsolni körülök. Ezen horgoszakálakba nem harapok, ha a horgoló még olly mesterséges szövedéket készítene is; én csodálni fogom őt, de a kereszt-pókáli hasonlatossága elijeszt, hogy hálójába menjek s kiszípolgassam magamat mint a légy... nem, nem!

A reczetőt szeretem, mert az a felsárpecsenyére (franciául filet) emlékeztet, ez pedig tudvalevőkép a legjobb bifsztekszet (beefsteaks) szolgáltatja. Halászkok és madarászok faracetőkkel kötik hálóikat s gyomruk örömére a lég és víz fürge lakóit fogdossák meg. Némelly szivecske is kiszokta ravaszul hányni hálóját aranyhalacska után; az illy játék veszélyes s nem is — becsületes.

Nézzük most a gerebentőket. Rendeltetésök s erényök — mert a ki rendeltetésének eleget tesz, az erényes — a len gerebenezése. A gereben, mint tudjuk, sok vas tőkből álló deszka, mellyen át a lennek vesszót futni kell. Ez olly kényszer, mi makacságát megtöri, olly kegyetlenség, minő a csinosbulását és javulását hathatósan elémozditja. Nagynemű gerebent képeznek kis városaink utcái — ki ment el azokon valaha szőszöletlenül?! Nem képeztek a házsorok ugy szőlven mindig deszhákat, melyeknek ablaknyílásaikból számptalan gerebentők löveltek ki az elmenőre, hogy annak termetén, arczkifejezésén, járásán, öltözetén s száz más külsőségein szemlét tartsanak, lelkeivel vesszót futtassanak s azonkűl minden élet — szerelem — szerencse — baleset — család — vagy egyéb viszonyait olly pontossággal megvonják, mi kirekesztőleg csak kisvárosiak tulajdona. — A kritikának kannibáli gerebengéjét, melly mindent, képzeményit s valódit az ész s esztelenség gerebentőin átrángatja s átkényszeríti, nem akarom itt meggerebenelni; csak melleleg jegyzem, meg hogy legujabb kritikánk a legveszélyesebb macskaláb, minő valaha legravaszabb körmökkel látott el.

Most már egyedül szép olvasónémhez fordulok, kérdezőm, vallyon kedves szivecskéjök szenvedett e valaha téli hideget, vallyon hasonlít e az vadgesztenyéhez, csudafához vagy jobban mondva ereszsatornához, az az, jégtőkkel van e körülfogva? Én fázom ezen kérdésnél s az én lány, meleg szívem fél azoktól a hideg tövisektől, noha az illy nemű szurásokhoz régen kellett volna szoknia, mert az idegen elibe majd mindenütt a világon csak jégtős szivek merednek. De, szép olvasóném, tudok én szert, melly az éjgönczöl minden jégtőit felolvasztaná — miért nem a lány szivecske kis jégcsapjait is? Ez a hű szeretet léllangja! Valóban, én alaposan ismerem ezen általánoszer használmódját s bizonyossá teszem kegyeteket, hogy nekem állításom bebizonyításához semmi egyéb nem hiányzik, csak egy igazán bizalom teljes beteg — mert a jégtők igen veszélyes betegség...

De mi a szeretet?

Szerencse mámorában deleji (magnesi) álmom, alvajrás — csókban villanydelejesség — s mágányban éjszakmutató iránytővel. Hová mutat ez?... Szeretném, ha némelly szépnek kissé megigazíthatnám a számlapot... s a szívbe karcz-tóvel egy képet olly mélyen karczolhatnék be, hogy nekem senki se tulajdoníthasson önséget!

Hogy azonban az igen szerénytelen önzés szemrevetését magamtól elhárítsam, az egész emberiséget két tóvel kínálok meg, melyeknek helyes használata által egyáltalában szerencsét kell tennie, s e két tő: az oltótő s a próbatő.

Az oltótőnek áldásdúzs feltalálása, mint a himlőkór kegyetlen dúlás elleni védelem közönségesen s hálával ismertetik el — de a mellet csak igen is gyakran elfeledtetik vagy elhanyagoltatik a bűn, az erkölcsi romlottság himlőkórjának ezerszer rútabb s fájdalom mindig jobban s jobban elharapódzó dúlásai s pusztításai megakadályozása.

A próbatőről csak azt akarom mondani, hogy annál kiváltképzett kell gondolóra venni: „hogy nem mind arany, a mi fénylik“ — de nem is minden nyuzadék, mi mocsokban s rongyban jelenik meg!

Végre még egy tőt tartok kezemben, s azt a korszellemnek nyujtom át. Ezzel iparkodni fogok, szemén műtélt tenni; — az a hályogtő. Igaz, most a világ tele van szemészekkel, mindegyik a mást vaknak tartja s szemhályogát

levenni akarja, de mindkét szemét kiszurkálja. Távolság minden nyegleségtől csak az ostobaságnak, a hiedékenységeknek s babonáknak, elhietség és lelkivakoknak szeretném szemüket megnyitni s mélyen behatni barlangjaikba vagy is — palotáikba, ha mindjárt ártatlan tőzürások helyett kérlelhetlen guny és megrovás kétélű pallos vágásokat kellene is használnom. De most az egyszerű barátságos olvasóimra bízom a kritikát s bezárom a rossz jelenségű tőboltomat.

Bréal köztársasági tábornok és segéd tiszte meggyilkolása.

Ábránk olly jelenetet tartalmaz, mellynek hallatára minden jó keblű francz, és illetőleg világpolgár elborzad, nem csak azért mivel az áldozat egy tiszta jellemű honpolgár volt, hanem jellemzi az egész ellenforradalmi szellemét, s annak végrehajtó bélyeges vagy elcsábított egye-neit.

Bréal tábornok a Maison-Blanchei állomásnál öletett meg E. helyről t. i. egy csapat nemzetőr indította futásba az ott összeroportosult fölkelőket. Őt személy maradt hátra a szerencsétlen pillanatra egy gyermekkel, kinek nevét szintén megemlíti Daix az elbeszéléskor, A 24. osztály parancsnoka álruha által megmenekült; már térdhajtásra kényszerítetett a tábornok egy asztal mellett az órház egy sarkában, midőn szerencsétlen tisztegyedét Mangin urat állva ére a fejének irányzott pistoly lövés. Ugyan e perczen süté Daix is a tábornokra löszövet, melly lövést aztán több követi kivülről, jöven szintén a felkelőktől, kik a helyet elhagyák.

A tábornok gyilkosa tehát Daix kegyetlen szivü, kit arról vádoltak, hogy Bicétreben ne-jét mérgezte meg, azon csellel élven, mintha ön magát is együtt megégetni akarná. Elfogatott aztán a nemzetőri őrhelynél. Visszajöven a Maison-Blanche állomásról decsedett egész vad dühvel, hogy első lövésével is a szerencsétlen tábornokot teríté földre. S midőn mutatá a kardkötőt, melylyet áldozatáról rablott el, egy nemzetőr reá rohanván az őrhelyre hurcolá, honnét biztos helyre kísértették. Az első zavarban megkísérti ugyan a menekülést de hasztalan. Vonásai e nyomorultnak visszajeszűk s egy elvesztett szemü ürege meg inkább eltorzítja arcát.

Az esemény valóságát ön vallomása leginkább hitelessé teszi, s a jelenetet a művész egész hűséggel ecserelte, mint azt több tanuk állítják, kik igen jól ismerik ezen torzkép vonásait, együtt lévén vele Bicétreben, hol ő szintén a felügyelők közt volt alkalmazva

Mangin segéd tiszte vegytani nevendék volt.

Napl események.

Van egy Kasazug nevü város, mellyben a mellett, hogy ott igen furcsa élczü soregyének laknak, a divat igen változó.

E sajátságos úri egyének igen szereték a kényelmet, már csak azért is, mert arról lemondani helyzetökben állana, s annál fogva sok drága órákat töltenek a dolce far nientevel egy helyen, honnét — miután arra sok láb lépet — könnyen láthatják, milly szívesen jár az ember jobb kövezen.

S mégis mit tesznek ez uras urak? — már alig győzöm őket czimezni dictatori méltóságukban. — Azt, hogy elébb arczul csapatják szegény együgyü legények által az ő szent helyeknél — az igaz a szegény becsületes honpolgárnak most az nem védhelye — elmenő becsületes polgártársainkat, s aztán midőn emberiebb magaviseletre kezdenék utasítani, e markolatos vasat viselő urakat, olyan élczekekkel élnek mint például a pamlagnak az ut kellő közepérei helyezése, hogy a jó kövezetet mindenki mellőzni kéntetvén, még többet kinlódjon.

Vagy talán az arczapásokat akarják így elmellőztetni, nem tudom.

No de ha jobb viczet nem tudnak, mit műveljenek.

Nem reájok akarom alkalmazni, de önkénytelen jut eszembe egy igen becsületes öreg ur szava, ki német társalgásban lévén és nem tudván jól németül, néhány rossz embert így jellemzet: hund und hund.

Hogy tehát a divat minduntalan ne változék, miután a békés lakosok a mélyen tisztelt urakkal egy aeleményben nincsenek, és uton utfélen magukat új divatra, melly már sokszor borzasztó rossz vért csinált a csendszerető polgárokban — erőszakoltatni ne tapasztaljuk, inkább a divatindítványozó urat s urakat teszük el láb alól, hogy a törvényen kívül még más urnak is szolgálni ne kellessen.

Nincs a háznál a macska, czinczognak az egerek.

△ Valóban örvendetes olvasni a „közlönyben“ azon lélekemelő hírt, miszerint egy csapat aradi nemzetőrök, kik önkéntesen a nagybecskereki táborba mentek. Vissza térvén Julius hó 20án délután Aradra csakugyan visszaérkeztek és leírhatlan öröm és hálaérzet szünni nem akaró éljenezivel fogadtattak. A nagyhid-utca és főtér el volt árasztva néppel, melly a visszaérkezőket, most már városunk büszkeségét örömmel fogadá; majdnem minden ablakból szóráttak virágok és koszorúk, mikkel vitéz bajnokaink fegyvereiket ékítették.

Martius óta a hivatalos tudósítások nyomatása eddig 50,000 p. ftba kerül.

A „Népelem“ fővárosi mozgalmak szerint a pesti őrsereg összes zeneszereit eladván, a bejött pénzből 6 önkénytest állított ki ruházott tel, s tartand el három évig.

„Mészáros“ gőzös a szükséges hadi fordulatokat betanulván, és istensegelem hívó misét tartván e napokban az ősz Duna közepén, lement rendeltetése helyére a ráczok ellen.

Kassa Aug. 4. Kis városokban nagyszerű jeleneteket látni igen ritkaság, mert a nagyszerű jelenet is mindenkor vagy eltorpülve tűnik fel, vagy lehuznak belőle a nagyobb város lakói, kik csak náluk képzelnek nagyszerű eseményeket történni — pedig köztünk legyen mondva, vajmi sokszor meglehetne nyirbálni e hős vagy lángelme testlélekből származott események vagy tények hírért, ha a front háta megé is tekintve hoznók az ítéletet.

Elégedjünk meg tehát mi, itt honosok, hogy a mait is kicsinynek nvezni akarom. — Mint-hogy már csakugyan semmi nagyszerű nincs a dologban, legalább nincs az eseménynél jelen-voltakra nézve szívelemelő, csak leverő, kivált rokonokra, barátokra szivarárosokra, egy kevéssé borárosokra hirtelen fellángoló kebellet született hölgyekre, mert bizon szép legények is akadtak meg az eltávozottak között, kik mi hamar feltűnnek bár hol is, nem csak vörös sipkában hanem feketében is; tehát nem nagyszerű, hanem az illetőkre szomorú esemény, a hazára pedig legörvendetesebb, ha úgy vesszük mint segelmet a dühös ráczok ellen, hogy mozgó önkénytes zászlóaljunk, melly itt tanyázott ma indult ki Debreczen felé kísérvé a városon kívül igen számos minden rendü és sorsu kíváncsi, bucsuzó pityergő, sajnálkozó embertől, valamint a lovas nemzetőrök és katonai zenekartól.

Voltak a késérok közt ollyak is, kik ha a szomszéd faluban kelletik megütközni nem bánom ha huszonöt palaczk pezsgővel vagy héczzeivel is, nyomban harcza szállanak vala, csak messze nem nienni, mert úgy leesondesedhetne tűzők, ha pedig az ellenség itt volna az előre látó atyafiak a távolabbi — csendes — vidéket ügyekeznenek menteni. De azért mentsen isten őket poltronoknak nevezni, mert a koszorúkkal ékesített önkénytesek fegyverei mellett úgy járt kezük s úgy beszéltek a bad és háborúról, mintha maguk készek és képesek volnának az ellentönkre tenni. Ugyan nem mondom, hogy igazi bátvr honfiak is ne volnának a kísérok közt vagy városunkban, de azok másképp beszélnek.

Öröm volt látni a lelkes ifjakat, puska a vállon, tarisznya az oldalon, nint elszánt önkénytes áldozatokat vész felé indulni, megindulni, pedig nem volt csoda némely igen fiatal fiunál, kit

néha még a sorból is majd bátra huzott bucsuzó könnyes-szemü szüleje vagy rokona. Egy „éljenek a nemzetőrök, éljenek az önkénytesek“ volt a bucsuzó a városon kívül történt elváláskor.

A Népelem írja, hogy a juniusi borzasztó napok áldozatai közül Julius 15ig sebeikben meghaltak 1400, nagy sebekben fekvők 1100.

Mindenféle.

Erénytanítók. Elő mértföld-mutatók, kik az utat mutatják meg, mellyen járnunk kell, a nélkül hogy ők magok azon járnának.

Zsémbeelő. Olly ember, ki azon bosszankodik, hogy a Duna nem Kassa mellett, s a Tisza nem Eperjesnél foly el.

Törvény, Sokszor azoknak esze, kiknek maguknak nincs.

Száza d mint testület tulajdonosát gyakran tevé vagyonos posztó vászon s a többféle kereskedővé, ma már zsebet uvitó kis czim.

Szállásrendelők. Okos vitézek, kik maguktól a csalóktól is kicsalják a kicsaltat. Kötelességök szállást rendelni s ha valami szép türelmes gazd'asszonyt vagy fürgé csinos és készségteljes szolgánót tudtak rendelni előjáróik által megdicsértetnek s ha ügyesek előmozdítottanak.

Szabadság. Sokaknál sipka ernyő nélkül, felakarnak tenni, de bő s nem jól találjak benne magukat.

Remény. Katonánál kivált magyarnál eddig nem vala nélkülözhető, s annál szükségesebb, minél kevesb volt a valódi kilátás — kivált magyar érzelmü ifjaknál.

Rangban utánunk következő ritkán őszinte barátunk.

Orvos vulgo tapasztaszekrény, Uristenünknek foltozósabója.

Még valami.

Midőn a „német harczos“ czimü szindarab folyama alatt egy ember a Burg színházban magát agyonlőtte oda rohnnt Deinhardstein költő s így szollalt föl „Ez ugyancsak ám a gavallér.“ Alig hiszem mondá a jelenlévő, — „igen sok velő frecegett szét.“ (Hgra.)

Kossuth minister ur a kővári lakókról egy szentpéteri általi mesterileg készített ezüst koszorút nyert ajándokul.

Julius 4én ünnepeltetett meg az éjszakamerikai szabadság 78 születésnapja, és annyival fényesb volt, minthogy a mexikoi tropheák és egy becsületes békekötés diszesíté az örömtelt termeket emlékül az imént mult korszaknak.

Japánban is tartatik évenként egy ünnep, mellynek természete mégis igen különös, t. i. az, hogy itt évenként egy főbb tisztviselét az egész nép jelenlétében jól megvergetni szoktak bünhődésül az alárendelt tisztviselőkben elengedett hibákért.

Ki himé hogy Numa színiában is már annyira halad, hogy a mezőváros egy czélszerű iparintézettel fog ékesítettetni. Jelesen egy gőzmalom felállításában már annyira haladtak, hogy három hét mulva működését megkezdené.

A párisi érsek halála.

Junius 25. a párisi érsek kísérvé két vikarius és három népképviselő által kiindult a lázadás színhelyére, hogy az illetőket a meghódolásra bírja. A béke e tiszteletre méltó követje feláll a torlasz élére, a sz. Antoine külvárosnál, hogy a tévedőket megszollítsa, a képviselők követék őt. És ime egyszerre dőbpörgés támad, mint aztán kisült felre értésből azt gondolván az ellenkezők, hogy ez megtámadást jelentene, s lövöldözni kezdettek. Egy a házából leesett golyó a főpap oldalába tarodott, mire összerogyott és halálra lön sebezve úgy, hogy néhány nap mulva nem lévén többé a köztársaság ügyei béke szavait nem veheték többé igénybe.

19. Képtalány.

Megfejtése a 18. szám alatti képtalánynak:

Naplopok.